

LBRIS

We know
books

BALÁZS F. ATTILA

Fiul singurătății

EUROPEANĂ
București, 2025

Cuprins

- În culise / 7
Rândunelele / 8
Natură moartă / 13
Nod gordian / 14
Vedenie I / 15
Vedenie II / 16
Nolitania / 17
Destine / 19
Pahar de otravă / 20
Rudă cu moartea / 21
Pâine ruptă / 22
Când nu ne crește umbra / 23
Ninsoare de august / 24
Corul / 25
Și din nou despre dragoste / 27
Antecedente / 28
Monologul actorului / 31
În lumea din care am venit / 35
Dincolo de ziduri / 39
Cavaleri goi / 40
Pată neagră de soare / 41
Să te purifici prin dragoste / 43
Spovedanie în confesionalul gol / 44
Manifestul unei generații / 50
Acvariu explodat / 53
Copacul cântă / 54

Poetul a murit / 55
 Arborele / 56
 Numărătoare inversă / 58
 Clip / 60
 Altar / 61
 Spovedanie / 63
 Aprinde! / 65
 Cel prezent / 66
 Exit / 67
 Secolul XXI / 69
 Euforie / 71
 Desfătare / 72
 Octombrie / 74
 Penelopa tricotează un fular / 75
 Pahar de plumb / 76
 Bem un ceai, darling? / 78
 Valuri / 79
 Specificul lipsei / 81
 Lovitura / 82
 Îngerul negru / 85
 Rugăciune / 87
 Puzzle / 89

În culise

cea ce nimeni nu rostește: e orfan
ca aburul colorat se topește-n cerul înclinat
sau se pierde-n lumea în expansiune

cuvânt mângălit pe marfar:
scrijelitură ușoară în istoria omenirii
vestigiu rătăcit:
e realitate ori prelungire a imaginației?

străin cu fața surpată printre decorațiuni uzate:
mănânc și plâng, cu moartea zveltă
propria viață o caută
și dacă n-o găsește
ca orfan cu părinți vii
viața altuia o îmbracă

veșnic e doar ceea în ce nu ne putem ascunde
tot ce poate fi trăit:
e moarte

indicatorul stă?
sau se-nvârte lumea cu el, cu ea?

Rândunelele

au purtat grijuliu materiale
pentru cuibul lor
am privit de pe verandă
au fost construite trei deodată
sub streășina casei nelocuite
zburau în zigzag
nău sau intersectat niciodată
aduceau noroi fân pene de găină
în cuiburile în construcție
au trecut poate trei săptămâni când
au apărut rândunele mici
în deschiderile cuiburilor
cu ciocuri larg deschise așteptând gândacii
încă nu am început școala
am întors cărțile fratelui meu cu interes
liniile sinuoase ale literelor
erau mai interesante decât pozele
care erau încă gri pe atunci
l-am întrebat uneori
pe fratele meu inițial binevoitor
ce literă este
răspundea cu mândrie ca un

posesor de cunoștințe
arăță spre litere
împrumutând o voce glasului dinlăuntru
mai târziu l-am împovărat din ce în ce mai mult
cu întrebările mele
dar până atunci am învățat deja literele
și am început să pun cuvinte cap la cap
am reușit să citesc din ce în ce mai des
mama era mândră de mine
mătușa profesoară era de altă părere:
„Nu este bine să înveți să citești din timp,
te vei plictisi de școală”.
ziua în care pentru activitatea literară
am primit o diplomă la școală
tatăl meu – nu-mi mai amintesc de ce –
m-a pălmuit
aveam 14 ani
prima mea poezie a apărut
pe paginile revistei pentru tineret
am devenit membru în
societatea secretă a cărților
tatăl meu a indicat care sunt acele titluri
pe care nu trebuie să le scot de pe raft
tocmai de aceea le-am citit pe toate
am furat din prezervativele lui
și le-am vândut ca balon
pentru copiii străzii
părinții n-au spus nimic

doar se uitau unul la altul
 în iulie m-am uitat curios la
 primul boboc care a zburat din cuib
 ascensiunea lor incertă
 apoi plutirea lor fluctuantă în vânt
 ca windsurfer am alunecat cu ei acolo sus
 apoi micile rândunele au zburat
 una câte una timide
 făcând cercuri mai mici
 aterizând înapoi în cuib
 apoi zburau din nou
 din ce în ce mai îndrăzneț
 în imaginația mea am scris câte o literă
 pe burta fiecăruia
 și am încercat să pun cap la cap literele
 căutând un cuvânt cu sens
 în ordinea sosirii lor
 „nu întâmplarea are un rol în viețile noastre”
 spuse rândunica-mamă
 „zborul, vânătoarea, călătoria
 are un ritm un timp și un scop exact
 nu lăsa nimic la voia întâmplării
 literele în sine sunt doar pleavă și noroi
 sens le dă numai un plan precis
 munca și oportunitatea”
 a prins o muscă obraznică
 apoi a continuat:
 „poezia ta să fie cuib de speranțe

al dorințelor și al gândurilor altora”
inspectorii gândurilor
nu au citit textele mele, ci
biografia mea
„nu poate fi introdus
în nicio tendință literară”
au murmurat sub nas
nu este prima dată când mă conving
că poetul este fiul vitreg al singurătății
viața lui este la fel de ascunsă
ca și ascunderea sub pietre
a melcilor goi care
apar numai după ploaie
când se pregăteau să plece
rândunelele
ridicându-se din ce în ce mai sus
se roteau deasupra caselor
își strângeau puterile și își luau la revedere
dans de adio al rândunelelor
mi-am amintit din nou jocul
am scris litere pe pântecul rândunelelor
și am încercat să citesc cuvintele
rândunelele schimbându-și perechile
au tot adunat alte și alte cuvinte
în diferite limbi
numai în limbi necunoscute
păreau a fi grupuri de litere fără sens
dar probabil pentru cineva